

Belastingrechter bevoegd inzake kosten dwangbevel terugvorderingsbeschikking kinderopvangtoeslag

Gegevens

Publicatie

NTFR 2022/798

Instantie

Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak

21 december 2021

Annotator

mr. M.H.W.N. Lammers

ECLI

[ECLI:NL:RBGEL:2021:6904](https://ecli.nl/NL:RBGEL:2021:6904)

Belastingjaar

2020

Zaaknummer

AWB - 21 _ 2339

Relevante informatie

[Awb art. 4:17](#), [Awb art. 4:119](#), [Awb art. 7:3](#), [Awir art. 11](#), [Awir art. 12](#), [Awir art. 32](#), [Awir art. 34](#), [IW 1990 art. 13](#)

Inhoudsindicatie

dwangsomregeling, immateriëleschadevergoeding, proceskostenvergoeding

Samenvatting

De Belastingdienst/Toeslagen (hierna: Bd/T) heeft met betrekking tot belanghebbende een terugvorderingsbeschikking kinderopvangtoeslag (hierna: KOT) genomen. Toen de KOT niet tijdig werd terugbetaald, heeft Bd/T een dwangbevel

betekend. Belanghebbende maakt bezwaar tegen de betekeniskosten. Bd/T heeft niet tijdig beslist op dit bezwaar, waarna belanghebbende medio november 2018 een ingebrekestelling heeft gestuurd. Eind november 2018 heeft de Bd/T het bezwaar van belanghebbende gegrond verklaard en de betekeniskosten verminderd naar nihil. In februari 2020 wordt het verzoek om een dwangsom op grond van art. 4:17 Awb afgewezen. Hiertegen komt belanghebbende in bezwaar en nu in beroep.

Rechtbank Gelderland (21 december 2021, nr. 21/2339) verwijst naar Hof Amsterdam 27 oktober 2020, nr. 18/00470, [NTFR 2021/311](#), waarin dit hof uitgebreid, met behulp van de wetsgeschiedenis, oordeelt dat de dwangsomregeling van de Awb (Afdeling 4.1.3.2 Awb) niet van toepassing is op dwangbevelen die zijn betekend op grond van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir), waaronder ook de KOT valt. De rechtbank maakt dit oordeel tot het hare. Dat betekent dat de Bd/T terecht het bezwaar tegen de afwijzing van het verzoek om een dwangsom op grond van art. 4:17 Awb heeft afgewezen. De belastingrechter is bevoegd over dit geschil te beslissen, aangezien de Kostenwet invordering rijksbelastingen (Kw.Inv.Rb.) en de Invorderingswet 1990 (IW 1990) in de Awir van overeenkomstige toepassing zijn verklaard. De rechtbank wijst het verzoek om een immateriële schadevergoeding af en verklaart het beroep ongegrond. Een ongegrond beroep leidt niet tot veroordeling van de Bd/T tot een proceskostenvergoeding, met als gevolg dat het verzoek van belanghebbende om een integrale proceskostenvergoeding onbesproken kan blijven.

(Beroep ongegrond.)

Noot

De KOT en de problemen die daarbij spelen ... wie heeft er niet van gehoord? Meestal gaat het over de vraag of de KOT ten onrechte is ingetrokken en met name hoe tot die besluitvorming is gekomen. In deze zaak speelt een totaal andere kwestie. In dit geval moest de belastingplichtige de KOT terugbetalen en ging hij daartoe niet tijdig over. Door de Belastingdienst is toen een dwangbevel uitgevaardigd en zijn betekeningkosten in rekening gebracht. Tegen die betekeningkosten zijn rechtsmiddelen aangewend.

In eerste instantie heeft bij Rechtbank Midden-Nederland een zitting (via videobellen) plaatsgevonden. Die rechtbank concludeerde echter dat zij niet bevoegd was, maar dat het de belastingrechter is die over dit soort zaken een oordeel moet vellen. De zaak is doorverwezen naar Rechtbank Gelderland, alwaar fiscale zaken worden beoordeeld. Uit art. 34, lid 2, Awir volgt dat de Kw.Inv.Rb. van overeenkomstige toepassing is, en dat betekent dat de belastingrechter bevoegd is om te beoordelen of terecht kosten van vervolging (waaronder dus de betekeningkosten) in rekening zijn gebracht. In zoverre is de zaak thans, na de doorverwijzing door Rechtbank Midden-Nederland, bij de juiste rechter terechtgekomen.

De vervolgvraag die in deze zaak speelt, is of de belastingplichtige aanspraak kan maken op een dwangsom omdat de Belastingdienst niet tijdig heeft beslist. Deze dwangsomregeling is opgenomen in hoofdstuk 4, en meer specifiek in par. 4.1.3.2 van de Awb. In art. 12, lid 2, Awir is als hoofdregel bepaald dat deze paragraaf niet van toepassing is op beschikkingen van de Belastingdienst/Toeslagen. De uitzondering op deze hoofdregel is de beschikking tot het toekennen van de KOT. In dit geval gaat het echter om een KOT die is teruggevorderd. Dat zorgt ervoor dat geen dwangsom kan worden toegekend bij een te late beslissing van de Belastingdienst. De belastingplichtige tracht deze hoofdregel te 'omzeilen' door het standpunt in te nemen dat het in dit geval gaat om de kosten van een dwangbevel. Daarop is niet de Awir van toepassing, maar de IW 1990 en de Kw.Inv.Rb.. Een interessante gedachte van de belastingplichtige, die helaas geen gehoor vindt bij de rechtbank. De rechtbank oordeelt daartoe dat de basis voor het dwangbevel is gelegen in de terugvorderingsbeschikking van de KOT. Dat voor de invordering van die beschikking wordt aangesloten bij de IW 1990 en de Kw.Inv.Rb., maakt niet dat het een besluit wordt dat is geënt op die wetten. Daarom is, aldus de rechtbank, de hoofdregel van toepassing en kan de belastingplichtige geen aanspraak maken op de dwangsom. Voor deze belastingplichtige een zure uitkomst, maar wel eentje die ik in theorie kan begrijpen.